

SLADKÝ ŽIVOT

Kate Hewittová

S pomocí
Niké

KATE HEWITTOVÁ

S POMOCÍ NIKÉ

PŘEKLAD

BARBORA PŠENICOVÁ

Milá čtenářko,

tak si občas říkám, jestli by naše realita s problémy, co uvařit v neděli na oběd a jestli náhodou nekončí platnost kuponu v tramvajence, připadla takovému arabskému šejkovi nějak zvlášť romantická... Hned dvě z knih, které Vám přináším tento měsíc, se totiž odehrávají v poušti, hlavní hrdina je šejk, a je to ne-u-vě-ři-tel-ně romantické...

Přišla by ale taková poušť romantická i tomu šejkovi, kdyby si o ní četl?

Možná by se z toho dala udělat nějaká obecná definice romantiky. Musí se to odehrávat někde, kam se čtenář jen tak nepodívá.

Trochu přeháním. Pro příběhy, které pro Vás vybírám do edice Sladký život a Sladký život Duo, platí těch kritérií více. V zásadě jde o výjimečné příběhy výjimečných lidí ve výjimečném prostředí.

Ale zase: Co je to výjimečný příběh? A kdo je to výjimečný člověk?

Samé otázky!

Nakonec to ale vlastně není tak důležité. Jde o to, aby se Vám příběh dobře četl.

A aby byl o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Kate Hewittová

S POMOCÍ NIKÉ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Greek's Baby of Redemption

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Barbora Pšenicová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Kate Hewitt

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5314-7 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5315-4 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5316-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Počkejte!“

Milly Jamesová zkoprněla. Strohý příkaz pronešený temným hlasem muže, s nímž se osobně dosud nesetkala, ji doslova přikoval k zemi. Její zaměstnavatel.

„Prosím...?“ Pomalu se otočila a nejistě zamžourala do zšeřené místnosti. Záclony na oknech, za kterými zářilo azurově modré Egejské moře, byly zatažené a skrz hustý materiál pronikalo dovnitř jen minimum světla. Byl krásný letní den, v temném šeru pracovny by ale člověk uvěřil i tomu, že za okny kraluje zima.

„Počkejte chvíli,“ přikázal jí se strohou autoritou, a tak za sebou s hlasitým cvaknutím zavřela.

Netušila, že je Alexandro Santos v pracovně, dokud sem nezavítala na své pravidelné občůzce domu s prachovkou v ruce. Když si všimla temné siluety jeho sedící postavy, zavravorala a začala polekaně couvat ke dveřím.

Pokyny jejího zaměstnavatele zněly jasně – nikdo a za žádných okolností ho nesmí rušit. A jí se to právě úspěšně podařilo. S bušícím srdce se zoufale snažila rozpoznat, jak se tváří. „Omlouvám se, *kyrie* Santos. Netušila jsem, že jste v pracovně. Potřebujete... potřebujete ode mě něco?“ zeptala se co nejvěcnějším tónem, jakého byla schopná.

Od chvíle, kdy před necelým půl rokem nastoupila jako hospodyně v jeho soukromé vile, s ním mluvila jen jedinkrát – při dosti odměřeném a strohém přijímacím pohovoru po telefonu. Za celou dobu jejího pobytu na ostrově Naxos to bylo poprvé, co se tu objevil, a ona se v posledních dvou dnech pohybovala po domě po špičkách a snažila se mu vyhýbat. Teď tomu ale dala pořádně na frak.

„Opravdu jsem vás nechtěla vyrušit,“ když pořád nic neříkal.

„Nerušíte mě,“ odbyl ji mávnutím ruky. Ten pohyb spíš vytušila, než že by ho viděla. „Ptala jste se, jestli něco potřebuju, slečno Jamesová.“ Jeho hlas byl ledově chladný. Přála si, aby mu viděla do obličeje, jenže pokoj byl příliš temný a jediný proužek světla dopadající do místnosti osvětloval temeno jeho hlavy.

Znovu zamrkala. Oči si postupně začaly přivykat šeru. Jako kdyby vycítil její pátravý pohled, zvedl se ze svého místa za stolem, přešel k oknu a otočil se k ní zády. Silueta jeho impozantní, nejméně sto devadesát centimetrů vysoké postavy, získala zlatavý nádech.

„Ano,“ pokračoval líným hlasem. „Něco skutečně potřebuji.“

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptala se Milly, které se ulevilo, že snad bude mít šanci svou chybu odčinit. „Přejete si něco speciálního k jídlu? Nebo vám mám uklidit pokoj...?“ Odmlčela se, protože se jí zmocnil tísnivý pocit, že o nic takového nestojí. Připadala si hloupě.

Alexandro Santos stál dál nehybně u okna a nic neříkal. Zнала jeho podobu z několika fotografií, které vypátrala na internetu: černé vlasy, vystouplé lícní kosti, blankytně modré oči. Až výjimečně hezký, avšak způsobem, ze kterého jí mrazilo v zádech. Se svou impozantní postavou a dominantním držetím těla byl nepřehlédnutelný.

„Jak dlouho pro mě pracujete, slečno Jamesová?“
pronesl po nekonečně dlouhé odmlce.

„Bude to šest měsíců.“ Milly přešlápla z nohy na nohu, měla co dělat, aby vydržela stát v klidu. Že by jí chtěl dát výpověď? Rychle pátrala v paměti, jestli se něčím neprovinila. V posledním pěti a půl měsíci udržovala vilu v čistotě, pomáhala na zahradě a platila svědomitě všechny účty související s vedením domácnosti. Věděla, že jako hospodyně v domě, který je po většinu času prázdný, má jednoduchou práci, ostrov i vila jí však přirostly k srdci a nechtěla o tuto práci přijít. Především nechtěla přijít o štedrou mzdu, kterou dostávala.

Mnohým by se možná mohl zdát život ve vile příliš osamělý, ale jí to tak vyhovovalo. Po letech, kdy ji rodiče, kteří o ni téměř nejevili zájem, nutili účastnit se nudných večírků, jež pořádali, nebo ji přesouvali z jedné internátní školy do druhé, se na trochu klidu a samoty vyloženě těšila... Navíc plat, který jí Alexandro nabídl, byl doopravdy velkorysý. Zatím si ale nenašetřila ani zdaleka tolik, aby mohla zabezpečit Annu a učinit ji šťastnou.

„Šest měsíců,“ zopakoval Alexandro a mírně se potočil, takže ho teď mohla pozorovat z profilu – nakrátko zastřižené tmavé vlasy, rovný nos, výrazné lící kosti a plné rty. Působil jako temná a nebezpečně krásná socha vytesaná z chladného mramoru.

„Jste tady šťastná?“

„Šťastná?“ Ta otázka ji překvapila. „Jsem,“ odpověděla po pravdě.

„Necítíte se osamělá?“

„Mám ráda samotu.“ Její napětí mírně polevilo, rozhodně by od něj však otázky podobného druhu nečekala. Podle všech dostupných informací byl považován za pragmatického workholika, který je proslulý svou tvrdostí při konkurenčním boji. Na většině

fotografií se tvářil přísně a odměřeně, občas byl viděn i v doprovodu krásných dam, kterým však nevěnoval příliš pozornosti.

„Na samotu jste ještě mladá.“ Odmlčel se a Milly čekala, co bude dál. „Kolik je vám vlastně let?“

„Čtyřadvacet.“

„Pamatuji si správně, že jste studovala na univerzitě?“

„Ano. V Anglii.“ Čtyři roky se věnovala studiu moderních jazyků a mluvila plyně italsky, francouzsky a samozřejmě anglicky, což byla její rodná řeč. Teď se snažila proniknout do tajů řečtiny.

„To nemáte vyšší ambice, než uklízet pokoje?“

„Jsem se svou situací naprosto spokojená, *kyrie Santos*.“

„Říkejte mi Alexi.“ Na to nic neřekla. „Neuvažovala jste o tom, že byste se odstěhovala zpátky do Paříže? Pracovala jste tam přece jako překladatelka, je to tak?“

„Ano.“ A dostávala za svou práci ve srovnání se svým současným platem doslova almužnu. S mrazením v zádech si vzpomněla na šedivé dny strávené v kanceláři překlady nudné obchodní korespondence.

Pak si vybavila Philippa, jeho zlaté vlasy, zářivý úsměv i sladká lichotivá slůvka, kterými jí popletl hlavu. „Po Paříži se mi opravdu nestýská, *kyrie*...“

„Alexi.“

Přešla to opět mlčením. Její nervozita se každou vteřinou umocňovala, protože pořád neměla tušení, kam tento výslech povede.

„Nechybí vám ani romantický vztah?“ šokoval ji další otázkou. „Manželství, děti... O něčem takovém přece uvažujete, nebo ne?“

Milly zaváhala, nebyla si jistá, co by mu měla odpovědět.

Nepřipadalo jí vhodné, aby se jí zaměstnavatel na takové věci vyptával, na druhou stranu nemohla nechat jeho otázky bez odpovědi.

„Zajímá mě to kvůli budoucnosti,“ dodal Alex na vysvětlenou, téměř jako by jí četl myšlenky. „Pokud byste měla v úmyslu odejít během roku za nějakým mužem, tak...“

„Nemám v plánu odcházet,“ pronesla bez rozmýšlení. Bývaly časy, kdy by stačilo, aby jí dal Philippe znamení, a ona by ho následovala třeba na kraj světa. Naštěstí se z tohoto stavu omámení rychle vyléčila. Ještě teď si vybavovala, jak se mu škodolibě blýsklo v očích a ve tváři se mu objevil posměšný úšklebek, když ji ponížil před svými přáteli. Rychle tuto vzpomínku zapudila a soustředila se znovu na Alexe Santose, i když mu stále neviděla do tváře, takže nemohla poznat, co se mu honí hlavou.

„A co děti?“

Milly se musela hodně ovládat, aby nezalapala po dechu. „O dětech jsem zatím nepřemýšlela,“ vykokotala nakonec. „Teď si rozhodně žádné pořizovat nehodlám.“

„A v budoucnosti?“

Milly bezmocně pokrčila rameny. „Možná ani v budoucnosti. Alespoň ne v blízké.“

Věděla až příliš dobře, jak dokáže být prostředí rodiny stresující a zničující, a ačkoliv v ní jistě dřímal mateřský pud jako ve všech ženách, zatím ho v žádném případě nehodlala probouzet. Ve středu jejího zájmu zůstává Anna.

„Takže si nepřejete mít děti?“

Cítila, jak jí rozpaky zrudly tváře. Kam tohle povede? „Snad někdy,“ zamumlala. „Zatím jsem se vážně nad touhle otázkou nezamýšlela. V každém případě mi není jasné, jak to souvisí s mojí prací.“

„Možná víc, než si dokážete představit.“

„Prosím...?“ Neodpověděl jí a ona s námahou vydechla vzduch, který se jí mezitím nahromadil v plících. „Je to všechno, *kyrie*... Alexi?“ vypravila ze sebe nakonec. „Pokud ano, mám ještě spoustu...“

„Není to všechno.“ Jeho slova ji zarazila uprostřed kroku. „Mám pro vás návrh, slečno Jamesová.“

„Návrh?“ Tohle slovo se jí vůbec nelíbilo. Dalo se vyložit příliš mnohoznačně – alespoň v podání Alexandra Santose. „Nejsem si jistá, jestli...“

„Jde o zcela korektní návrh, nic neslušného. V podstatě vám chci učinit obchodní nabídku,“ objasnil po chvíli. „Přijala jste tohle místo hlavně kvůli platu, nemám pravdu?“

„Z velké části ano...“ A taky aby unikla z Paříže, před posměšným pohledem Philippa a jeho nohsledů, ale o tom mu vyprávět nehodlá.

„Takže vaší hlavní motivací byly peníze?“

„Přesněji řečeno získání určité finanční stability.“

Potřebovala hlavně našetřit peníze pro Annu, to si ale taky nechá pro sebe. Je to až příliš komplikované a smutné téma a ona nemá potřebu seznamovat svého zaměstnavatele s detaily osobního života.

„Moje obchodní nabídka vám finanční stabilitu zajistí. Ve skutečnosti je to její největší výhoda. Příznávám ale, že na první pohled může můj návrh působit dost nezvykle.“ Chraplavě se rozesmál. Jeho smích zněl chladně a zřejmě by ji vyděsil, kdyby jí nepřipadal spíš zoufalý. „Na druhou stranu pro člověka, který dokáže uvažovat rozumně a věcně jako vy, to tak šokující být nemusí. Snad budete schopná pochopit praktické výhody mého návrhu.“

„Děkuji za důvěru,“ hlesla Milly. „Příznávám ale, že pořád netuším, o čem mluvíte. Co myslíte tou... obchodní nabídkou?“

Ve skutečnosti ani nechtěla slyšet odpověď. Očividně nepůjde o nic běžného ani normálního. Co po

ní může chtít – výměnou za *peníze*? Hlavou jí bleskla jedna možnost, ale vzápětí tuto myšlenku zapudila. Věděla moc dobře, že není žádná neodolatelná kráska – s vlasy nevýrazné světle hnědé barvy, se stejně zbarvenýma očima a drobnou a vcelku fádni postavou nebyla rozhodně ženou, která v muži na první pohled probudí touhu.

Bylo by pošetilé představovat si, že Alexandro Santos, pohledný miliardář, který může mít jakoukoliv ženu, po které zatouží, by o ni mohl projevit zájem. Stačí se podívat na jeho impozantní postavu skrytou ve stínu, ze které i tak číselna autorita a nepopíratelné charisma, aby si uvědomila, jak jsou si vzdálení. I když mu neviděla do tváře, *cítila* elektrizující napětí, které kolem sebe šířil – nebezpečné a vzrušující.

Co jiného ale *může* chtít? K čemu by mu mohla být dobrá? V duchu zabloudila do temných zákoutí fantazie a představy, které se před ní vynořily, se jí ani trochu nelíbily. Co když bude chtít něco... *divného*? Co když si potrpí na určitý druh sexuální výstřednosti, o kterou se neodvažuje požádat nikoho slušného...

Třeba jí chce navrhnout, aby mu vedla další domácnost. Požádá ji, aby s ním odletěla do Atén a uklidila mu jeho luxusní byt. Taková představa se jí líbila, ve skrytu duše však věděla, že je to jen její zbožné přání. Utírání prachu a vysávání určitě nejsou tím, po čem Alex Santos touží. „*Kyrie Santos...*“

„Alexi.“

„Alexi,“ přinutila se k zopakování jeho jménem, „prozradíte mi už konečně, o jakou nabídku jde?“

„Chci, abyste si mě vzala.“

I když k ní byl i nadále otočený zády, vnímal, jak je jeho návrhem šokovaná. Atmosféra v místnosti se doslova rozvibrovala jako po výboji elektrické energie. Lehce se pootočil a snažil se zaostřit do šera.

Mandlově hnědé oči měla vytřeštěné a růžové rty pootevřené.

Nedalo se říct, že by byla krásná, na její útlé postavě však bylo něco podmanivého. Ke svému překvapení ucítil, jak se mu útroby sevřely touhou. Něco takového se mu nestalo už několik let.

„To nemyslíte... to nemůžete myslet vážně,“ vykoktala ze sebe.

„Ujišťuji vás, že to myslím vážně.“

„Proč byste se měl chtít oženit právě se mnou?“

To bylo samozřejmě logická otázka a Alex byl připravený na ni po pravdě odpovědět. Netoužil v manželství po žádných hrách ani přetvářce, mělo se jednat o jasný a nekomplikovaný vztah daný předem domluvenými a jasně vymezenými pravidly. „Protože nemám čas hledat si hledat někoho vhodnějšího...“

„Děkuji za kompliment.“ Ta hořká slova z ní vyléta dřív, než si to stihla uvědomit.

„Navíc potřebuju co nejdříve dědice,“ dodal nekompromisně.

Milla zavrávala a automaticky zašátrala rukou po klice. „Nelekejte se tolik,“ snažil se ji uklidnit, „chci s vámi jednat upřímně. Bylo by ode mě i od vás hloupé, kdybychom měli předstírat, že by v našem manželství mělo jít o něco jiného než o pouhou obchodní záležitost. To neznamená, že by náš vztah nebyl založený na vzájemném respektu a důvěře.“

„Teď jste ale mluvil o *dědici*...“

„Ano. Správně z toho vyvozujete, že by se očividně nejednalo o ryze formální svazek.“ I když mluvil stále stejným rozvážným a klidným tónem, hlavou mu problesklo několik žhavých obrazů za sebou. Její kůže ozářená matným světlem svíčky, světlé hnědé vlasy rozpuštěné na zádech, světlé pihy na ramenou. Bylo to absurdní, protože jejich manželství nebude

takové, a on si ani nemohl být jistý, jestli ve skutečnosti nějaké pihy má.

Milly se stále neprobrala ze šoku.

„Podstatná je samozřejmě i otázka trvání našeho manželství, ostatně jistě se domluvíme i na dalších podrobnostech, pokud budete svolná.“

„*Svolná...*“ Téměř vypískla. Očividně ji děsil čím dál víc, a to mu ještě neviděla do tváře. Kdyby nebyla realita tak krutá, málem by se Alex rozesmál. Je pravda, že moc příležitosti k smíchu za poslední dva roky neměl.

Přesněji řečeno za posledních dvaadvacet měsíců.

„*Kyrie Santos*,“ ozvala se pevným hlasem, jakmile v sobě zmobilizovala síly. „Já svolná rozhodně *nejsem*.“

„Ještě ani nevíte, jaké vám chci nabídnout podmínky.“

„Žádné podmínky mě nezajímají. Nemám ve zvyku se prodávat.“

„Já vám přece nabízím manželství,“ namítl Alex udiveně. „Nikdo by si nemohl vykládat váš souhlas tak, že jsem si vás koupil.“

„Stačí, že bych si to tak vykládala já. Je mi líto, ale moje odpověď zní ne.“

„Většina manželství je založena na určité obchodní dohodě, slečno Jamesová. Vždycky jde o vyjednávání podmínek, bez ohledu na to, jak velký je emocionální vklad obou zúčastněných stran.“

„Vzhledem k tomu, že se vůbec neznáme, vás můžu ujistit, že v našem případě by byl *emocionální vklad* nulový,“ pronesla. „Vždyť se vidíme poprvé! Ostatně co vás vede k přesvědčení, že se toužím vdát?“

„Nic. Jak říkám, jde jen o dohodu, která by vám ve výsledku zajistila finanční stabilitu, po které toužíte.“

Alex se znovu mírně pootočil, aby jí v šeru

místnosti viděl aspoň částečně do tváře. Oči měla stále doširoka rozevřené a rty pevně semknuté. Bylo vidět, že je nesvá, ale taky trochu... rozpolcená. Působila na něj dojmem, jako by byla částečně polichocena, či aspoň zaujata jeho návrhem, ale nechtěla si to za žádnou cenu přiznat.

„Finanční stabilita?“ hlesla nakonec. „Co si pod tím mám představit?“

„Že se vám manželství se mnou vyplatí.“

Vyčkával, jestli se zeptá na další podrobnosti. Ona však znovu zavrtěla hlavou.

„Takhle to opravdu zní, jako byste si mě kupoval. Do téhle chvíle jsem se domnívala, že základem každého manželství jsou svého druhu emoce, které k sobě manželský pár poutají. V ideálním případě to je láska.“

Sklopil hlavu. „Zdá se mi to, nebo opravdu z vašeho hlasu zaznívá určitá dávka pochybností?“

„Pochybností?“

„Jako kdybyste svým slovům chtěla věřit, ale nejde vám to.“

„Čemu věřím, nebo nevěřím, není vaše věc a s tímto rozhovorem to nijak nesouvisí,“ ohradila se zostrá.

„Moje odpověď je jednoznačná. Nemám zájem.“

„Proč?“ zeptal se Alex a jeho hlas poklesl.

„Ptáte se proč?“ Tvářila se sveřepě, ale bylo vidět, že je přitlačena ke zdi. Obrazně řečeno, ale i doslova, protože se zády opírala o dveře. Z pečlivě staženého ohonu jí vyklouzlo několik pramenů vlasů a orámovalo její srdcovitý obličej. S určitým překvapením musel konstatovat, že je docela hezká. Když se rozhodl, že ji požádá o ruku, její vzhled nebyl rozhodně ve středu jeho pozornosti. Důležité pro něj bylo, že je po ruce a volná. To bylo všechno, co v dané chvíli potřeboval.

„Ano, ptám se proč,“ zopakoval. „Nechcete mou

nabídku alespoň zvážít? Nebylo by lepší s definitivní odpovědí počkat, až uslyšíte, jaké by byly konkrétní podmínky našeho ujednání?“

„Myslím, že podmínky se dají docela lehce odvodit...“

„Narážíte snad na sex?“

„Mimo jiné,“ vyhrkla podrážděně.

„Máte snad nějaké námitky proti sexu s manželem?“

„Mám námitky proti manželství s člověkem, vůči kterému vůbec nic necítím. Kterého v podstatě *neznám*...“

„Před chvílí jste se mi svěřila, že netoužíte po romantickém vztahu.“

„V téhle životní etapě rozhodně ne.“

„Mám pocit, že jste říkala, že možná ani v budoucnosti.“

„No a? To přece neznamená, že si chci vzít právě *vás*.“ Zněla téměř vyčerpaně. Alex se mimoděk chladně pousmál.

„Myslíte, že by vaše rozhodování mohla ovlivnit nabídka pěti milionů eur?“

Otevřela ústa dokořán. Potom je zase zavřela. A vzápětí znovu otevřela.

„To je hodně peněz,“ vypravila ze sebe nakonec sotva slyšitelně.

„Rozhodně.“ Sklopil hlavu. „Chcete si poslechnout další podmínky?“

Kousla se do rtu. „Myslíte si snad, že kvůli penězům změníte názor?“ Ozvala se uraženě.

„Finanční stabilita,“ připomněl jí, „je mocný stimul.“

„Nejsem žádná zlatokopka,“ vyhrkla.

„Já vím, že nejste.“

„Nehodlám se prodávat.“

„To už jste mi říkala, ale mluvit o mé nabídce